

N:o 129.

Af herr **S. Söderberg**, *angående skrifvelse till Kongl. Maj:t i fråga om ändring i bränvinsförsäljningsförordningen.*

Tid efter annan ha Konung och Riksdag vidtagit åtgärder för att på lagstiftningens väg i någon mån göra spirituösa drycker svåråtkomliga och derigenom hämma deras missbruk. Dessa lagar och författningar ha ock i afsevärd mån varit nykterhetsarbetet till stöd och i många afseenden hindrat rusdryckernas skadliga bruk. Men detta oaktadt får man ofta se i dagspressen, att dryckenskap, med dermed förenade följder, tilltaga på många håll i oroväckande grad, såsom också öfverståhållarembetet för Stockholms stad säger uti sitt yttrande angående maldryckskomiténs förslag. Man står rent af rädlös, då man tänker på de många tusenden i samhället, som förderivas genom dessa drycker, men det är svårt, mycket svårt att kunna föreslå något sätt, något medel på lagstiftningsväg, som icke förut är pröfvadt eller varit omhandladt i Riksdagens kamrar, ja, det är icke godt att råda bot, så länge det finnes så många, som vilja dricka ur denna flod. Att arbeta för att förmå människorna låta bli dessa drycker, det kommer alltid att blifva det verksammaste medlet emot dessa dryckers missbruk. Men det är icke tillräckligt, man måste se till, att de, man vunnit på öfvertygelsens väg, bevaras från återfall och icke utsättas för allt för stora frestelser.

Lättheten att förskaffa sig dessa drycker har, såsom jag nämnde i början, på lagstiftnings väg försvårats på många sätt, men ännu är lättheten att förskaffa sig dessa drycker allt för stor, särskildt på de s. k. *utminuteringsställena*. På utskänkingsställena gäller ändock den förordningen om förbud att servera rusiga personer. Men på utminuteringsstället går hvilken vuxen person som helst in och köper sitt quantum, och många af dessa öfverlasta sig och föra det mest upprörande berserkalif. Detta förnekas ju icke heller af någon.

Jag har tänkt mig ett sätt, hvarigenom någon kontroll skulle kunna åstadkommas vid denna *utminuter*ing eller *minutförsäljning*. Enligt §§ 54, 56 och 57 af Kongl. Maj:ts nådiga förordning angående explosiva varor af den 19 november 1897 äro stadgade särskilda bestämmelser för dem, som fått tillstånd att idka handel med dylika varor, bland andra att föra handelsböcker och såsom bilagor bifoga qvitto, af köparen sjelf undertecknad, upptagande varumängd, år och dag, och äfvensom köparens bostad m. m., allt, i tillämpliga delar, i öfverensstämmelse med dessa §§ i nämnda förordning.

Naturligtvis får man nu höra rop om förmynderskap m. m., såsom en följd af en dylik förordning, men vi hafva ju i många andra afseenden stält oss under förmynderskap af våra läkare och andra institutioner. För en känd och redlig person kan det ju icke blifva någon svårighet att bekomma ett sådant intyg, som omnämnes i förut omnämnda förordning, att dessa drycker kunna utan fara för missbruk af honom innehafvas. Dessa intyg skulle lämpligen kunna lemnas af polismyndighet i stad, kronofogden eller länsmannen i den ort, der personen i fråga är boende, eller af kyrkoherden i församlingen eller kommunalstämmans eller kommunalnämndens ordförande eller för öfrigt någon i samhället allmänt aktad och känd person, gällande högst ett år.

Det är ju möjligt, att denna lagstiftningsåtgärd i praktiken blifver ytterst svår att tillämpa, jag vill icke bestrida detta, men jag har velat påpeka detta sätt, om det till äfventyrs skulle kunna realiseras. Det skulle otvifvelaktigt lända nykterheten till fromma och många supare få ganska svårt att litervis förse sig med bränvin.

Med anledning af hvad jag härmed i korthet velat erinra, ber jag vördsamt få föreslå,

att Riksdagen i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhåller, det tacktes Kongl. Maj:t låta utarbета och för Riksdagen

gen framlägga förslag till sådana ändringar uti Kongl. Maj:ts nådiga förordning angående villkoren för försäljning af bränvin och andra brända eller destillerade spirituösa drycker af den 24 maj 1895, att *utminuterung* må ega rum, i tillämpliga delar, endast på sätt, som är föreskrifvet angående handel med explosiva varor, enligt kongl. förordningen af den 19 november 1897.

Stockholm den 26 januari 1901.

Sam. Söderberg.

I motionens syfte instämmer

Johan Wahlgren.

N:o 130.

Af herr **G. Österberg**, *angående ökad anslag till gevärsköps-
anskaffning under år 1902.*

Beträffande fabrikationen af gevär vid statens gevärsfaktori har Kongl. Maj:t i statsverkspropositionen till årets Riksdag under punkt 32 af fjärde huvudtiteln föreslagit en tillverkning för år 1902 af 20,000 gevär samt äskat, att af redan beviljade medel härför skulle anvisas 1,145,470 kronor.

Af officiella uppgifter framgår emellertid, att gevärsfaktoriets årliga tillverkningsförmåga nu uppdrifvits till öfver 25,000 gevär, eller närmare angifvet 27,000. Det synes mig af flera skäl vara riktigt, att denna produktionsförmåga tages i anspråk i full utsträckning ännu så länge.